

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

PLAMĚNY
VÁLKY

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGIE

**PLAMENY
VÁLKY**

František
KOTLETA

LEGIE

**PLAMENY
VÁLKY**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2024

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2024

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0193-0 (print)

ISBN 978-80-278-1451-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1452-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1453-4 (pdf)

*Památce Sergeje Vojtechovského,
jednoho z velitelů československých legií,
muže, který chtěl bojovat za naši vlast
a nakonec jí byl zrazen.*

*„O hranicích se nediskutuje.
Hranice se brání!“*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, smrdutou parodií na psa Fifinkou a polskou profesorkou Dankou Krasiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

Plameny války

Deset válečných lodí vstoupilo do prostoru planetární soustavy. Letěly ve formaci, která by se dala označit jako „peklo pro kohokoliv s obsedantně kompulzivní poruchou“. Jako by vzteklé dítě mrštilo do prostoru deset lego kostek. Navíc v různých velikostech a barvách.

„Proč je každá ta loď jiná? Je to kvůli tomu, že má každá odlišnou funkci?“

Schukach se na mě podíval způsobem, který jsem identifikoval jako „pobavený“. Churiti měli široký mimický repertoár, jemuž se dalo poměrně rychle porozumět a obdivovat jej. Tenhle teď krčil vousky na pravé tváři a levou měl trochu povislou.

„Ne, khá prostě jen posbírali, co šlo. Jejich původní lodě jsou pouze ty dvě uprostřed. Další ukradli enlilům, bitevní loď třetí třídy, pod ní napravo je charmatská bitevní loď, pak zuvantský těžký křižník, lehký křižník zaniklé Rulapinské federace...“

„Jo, pochopil jsem, prostě vesmírný *fjůžn*,“ mávl jsem rukou ve vzduchu. Zatímco churita mluvil o rozličných vesmírných druzích, jejich

názvech a technologii tak, jako by to mělo být každému jasné, mně akorát třeštila hlava. Poslední dva dny jsem nervozitou nespal a to, že jsme si včera s Gerasimem dali šláftruňk, který se protáhl na deset šláftruňků, a já pak strávil další dvě hodiny na záchodě, zatímco Gerasim zpíval *Katušu*, mé schopnosti vnímat, co Schukach říká, moc neprospělo.

„Pustte to dál, prosím,“ uhasila jiskřičky možného konfliktu Danka Krasiński. Náš přidělený churitský zpravodajský důstojník se totiž po podobné mé reakci zpravidla rozohnil v přesvědčení, že je třeba znát všechny detaily a informace, začal s přednáškou o vývoji civilizace khá a skončil promítáním diagramů o tom, jak fungovaly záchody na lehkém křížníku charmatů. Věděl o charmatech všechno. Já jenom to, že vypadali jako čtyřnohé ryby na grilu, ale enilové je všechny namleli do separátu a poslední pár, který přežil, chová nějaký kulšešský úchyl v ZOO. No a já obvykle nejpozději u druhého diagramu začal mlátit hrnkem do stolu a dožadoval se bezpodmínečné kapitulace naší armády.

Schukach ale Danku poslechl a já zamžoural na promítané záběry. Zatímco lodě letěly vesmírem, zaostřil jsem na chvíli na Gerasima, který vypadal, že se na stůl v naší operační místnosti každou chvíli vyzvrací a drží se

jenom silou vůle a strachem z kázání, které by mu dala Danka.

* * *

V tom jsem viděl výhodu. Člověk byl sice ženatý a měl manželku na palubě, ale Aga brala cokoliv z našeho vztahu za čistě ceremoniální záležitost a šikanovala mě stejně, jako když jsme manželé nebyli. Jakmile mě po našem návratu na základnu dobrovolnických jednotek začala po večerech navštěvovat kapitánka Stoneová, ještěrka se ptala se zájmem, zda jsem měl uspokojivý koitus. Zpravidla jsem neměl, ale nechtěl jsem na tom nic měnit ani vysvětlovat. „Biologie je biologie a emoce můžeme dát do našeho boje,“ vysvětlila mi Stoneová, když mě balila po poradě velitelů Pozemské legie. Pak mi řekla, že už má přeléčenou vaginální mykózu a večer by mohla zajít za mnou a pomoci mi se uvolnit. Kdo by takovému rafinovanému svádění odolal?

Já ne. Nespal jsem se ženou přes rok a ze vzpomínek člověk tak dlouho nevyžije. Přesto se mi stýskalo. Po ní. Pořád. Po návratu z poslední mise jsem po splnění svých povinností chodíval na strmý kopec nad naší základnou, lehl jsem si do trávy a sledoval oblohu. Díval jsem se směrem, o kterém mi přístroje řekly,

že je tam Země, a také kamkoliv jinam, kde by mohla být Rudý vrabčák. Neozvala se mi. Nepřišla jediná zpráva. A já po ní nechtěl pátrat. Churitové o kumarech mnoho nevěděli a já jim navíc nechtěl nic vyzradit. Cítil jsem to jako závazek, protože nám pomohli a Aldona, tedy Rudý vrabčák, pro ně pracovala.

Ale pak jsem tam chodit přestal, protože si kopec oblíbila Amanda a...

No, jak to říct? My všichni z posádky, možná paradoxně s výjimkou profesorky Krasínski, jsme Amandu vnímali jako dítě. Jenže ona jím už dávno nebyla. Prošel jsem tehdy skrz takový malý keř na vyhlídku a tam objevil na pohodlné plastové dece nahou Amandu, jak rajtuje na nějakém chlápku. Byl to člověk, což bylo jediné, co jsem o něm v tu chvíli dokázal říct. Hodnost jsem nepoznal, protože jaksi neměl uniformu. Amanda na něm zběsile poskakovala a prsa se jí rytmicky houpala nahoru a dolů. Přitom výskala trochu jako pavián. Když si mě všimla, usmála se.

„Jé, kapitáne, jdete na procházku?“

„Ech,“ nějak jsem nebyl schopný najít slova, obzvláště poté, co se chlápek pokusil vleže zsalutovat, načež se udělal. Otočil jsem se a vyrazil raději na druhou stranu kopce.

* * *

„Jsem už dospělá.“

Amanda mě našla asi o dvacet minut později. Naštěstí se oblékla, tedy alespoň si přes sebe přehodila jednoduché šaty, které zavázala páskem. Zatímco generál Batista všechny nacpal do uniformy, tedy včetně mě a Gerasima, Amanda se prohlásila za technika třetí třídy a neschopnou vojenské služby. Já to taky moc neřešil, přes košili jsem nosil svůj petragunový kabát, ale disciplínu jsme tím nijak nenarušovali. Jak říkal Gerasim: „Když je člověk vesmírná celebrita, leccos mu projde.“

„Já vím, že jsi dospělá, jen...“

„Budu pořád holčička ze ZOO?“

Pokrčil jsem rameny. Nebylo fér brát Amandu jako malou holku. Jenom bylo těžké si zvyknout na její nespoutaný sexuální život. Giuseppe mi vyprávěl, že se ze řetězu utrhla v horách, kde ji našli s Vodičkou, a od té doby se oddávala nevázanému životu nezasazenému studem nebo čímkoliv, čeho se jinak dotýkala stará dobrá pozemská morálka. Jasně, tou Gerasim také moc netrpěl, ale stejně i jeho dokázala Amanda v počtu sexuálních partnerů trumfnout. Myslí, že jeho celoživotní sběr sexuálních zkušeností předehnala tak za měsíc, možná dva.

„Vodička říkal, že mě budete pořád brát jako dítě.“

Výčitka v jejím hlase byla snadno rozpoznatelná. Zase jsem jenom pokrčil rameny. Lojza byl zkušený pardál a většinou míval pravdu. I teď. Každopádně jsem byl rád, že si to alespoň rozdávala s vlastním druhem. V tomhle byla rozhodně velmi nevybíravá. Jednou přitáhla chlápka, co měl tři pohlaví, byl chlupatý jako pudl a chodil po čtyřech. Gerasim pak udělal několik nevhodných vtipů na podobnost mezi jeho druhem a Fifinkou. Tu naštěstí jenom mouchlala a říkala: „Kdo je tu krásná holka?“

Gerasim vždycky utrousil: „No, tahle obluda rozhodně ne.“ Ale když našel v posteli lejno, nechal toho. Všichni jsme věděli, že Fifinčino nebylo.

Holt, holka ze ZOO.

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se, abych odvedl pozornost.

„Juan.“

Musel jsem se hodně držet, abych od boku nevystřelil nejméně tři vtipy na jméno Don Juan. Hlavně proto, že by si to vyžádalo další hodinu vysvětlování, kdo byl Don Juan, a plno otázek, které by nedávaly smysl, ale Amanda by přesto trvala na jejich zodpovězení.

„Nejsi malá holka. Jsi náš pilot. Pro mě za mě, můžeš šukat klidně s deseti Juany,“ řekl jsem nakonec.

„Deset jich tu není,“ ohradila se.

V tom měla asi pravdu. Amanda tu znala každého. Tajně, za zády churitů, jsme do všech našich lodí instalovali drobná vylepšení z technologie, kterou nám dal Apulunaš. Amanda si z rutašské základny navíc přivezla i nějaké komponenty, které jsme na lodi neměli, a teď je šroubovala všude, kde se dalo.

Dostat ji vůbec ze základny na Díře byl problém. Fascinovalo ji tam naprosto všechno, až jsem ji musel důrazně upozornit, že zatímco rozebírá desátý automat na kdoví co, na Kraksně mi pořád protéká záchod a ze sprchy teče jenom studená voda. Když jsme vyrazili na cestu zpět k churitům, konečně se na to vrhla, takže ze záchodu neteklo nic a ze sprchy jsem si mohl leda zalít čaj. Až omluva ji přesvědčila, aby dala věci do pořádku. Vůbec během našeho dlouhého návratu vesmírem z Díry zpět na výcvikovou základnu, kde dlela Pozemská legie, vytunila Kraksnu k nepoznání. Ta se teď stala pohodlným domovem. Možná až moc. Jídelna dokonce oplývala ubrusy s květinovými vzory a nápisy jako „Každý dobrý havíř si po chálce dá šlofika“.

Během svých výprav za povinnostmi technika třetí třídy – oficiálně jsme její funkci nazvali Generální revizor technologického vybavení

Pozemské legie, aby ji respektovali i důstojníci, kteří o ní nic nevěděli – navštěvovala ostatní lodě, aby je vylepšovala, a hlavně pracovala na lepší synchronizaci všech procesů se Vzduřující. A při té příležitosti se seznámila snad s každým. To ona za mnou poslala kapitánku Stoneovou. Otipovala, že má vhodné parametry pro sex se mnou. Když jsem nabídku napopravé odmítl, Amanda mi vyčinila, že se „šukáním moc nadělám“.

To všechno se ale stalo až po našem rozhovoru na kopci. Měla na sobě jenom něco jako kimono. Lehla si vedle mě a ptala se, kde je Země a kdy se tam zase vrátíme. Všechno to byly otázky, na které jsem neznal odpověď.

„Ale neboj, jednou se vrátíme domů,“ ujistil jsem ji.

„Jako na Kraksnu?“

„Co?“

„Nebo na Díru? Nebo sem na základnu? Ale tady už jsme, kapitáne,“ zatřepala zmateně hlavou.

„Myslím domů na Zemi,“ vysvětlil jsem.

„Já myslela, že jsou to dvě různé věci – domů a na Zemi. Doma přece může být i jinde než na Zemi, ne? Já jsem doma na lodi,“ vysvětlila rozhodně.

„A já na Zemi, Amando,“ řekl jsem pevně, ale možná jsem si tím už tak jistý nebyl.

* * *

„Taky jste si už všiml té chyby, že, kapitáne?“ usmál se na mě churita. Chvíli mi trvalo, než jsem se myšlenkami, které se mi chaoticky rozběhly do všech stran, vrátil na lodní můstek a k churitskému analytikovi.

„Ne,“ přiznal jsem, což ho docela rozhodilo. Ani jsem moc nedával pozor, jelikož jsem se utopil ve vzpomínkách na Amandu. Ta seděla na zemi kousek od nás v tureckém sedu, na sobě montérky s nápisem „Vítkovice“, který si, čertví proč, nechala ve výrobníku vyšít na všechny montérky jako symbol jakéhosi podivného kargo kultu, kterým ji nakazil Vodička.

„Premisa admirála Witta, že nejsilněji pancéřované lodě vepředu budou chránit ty za nimi, sice na první pohled mohla dávat smysl, ale kvůli koncentraci na jeden bod, kterou tak zapříčinil, se sto procent planetárních děl, která je měla na dostřel, zaměřilo na jeho flotilu a víceméně ji rozprášilo.“

Schukach posunul záběr dál. Nešlo o video, ale jakousi animovanou rekonstrukci, přesto velmi detailní. První loď vydržela velmi dlouho, déle než další dvě za ní. Ale nakonec vybuchla v mohutné explozi. Tou proletěl zbytek flotily ve zběsilé snaze dostat se co nejlíže k planetě

Tara. O pár minut později začala střílet děla z lodí a bombardovat povrch. V podstatě nestihla víc než tři salvy a pak se prakticky vypařila polovina zbývající flotily.

Následné záběry už jenom ukazovaly zkázu lodí. Trosky většiny z nich zůstaly na oběžné dráze. Jenom jedna proklouzla do atmosféry, kde se nám ztratila z dohledu.

Podíval jsem se na generála Batistu. Seděl se dvěma plukovníky na zdejší obdobě pozemského gauče. Gerasim s Dankou byli se mnou u stolu. Aga jen postávala kousek od nás.

„Jak dopadla ta loď?“ zeptal jsem se.

„Přistála. Odletět už ale nemůže. Alespoň podle našich dálkových pozorování je poškozená. Posádka ale přežila. I když kvůli silnému rušení z pozemních základů Společenství nemáme s jednotkami na povrchu žádné spojení, jsme si jistí, že naši spojenci z khá dokázali pozemní armádě dopravit aspoň nějaké zásoby a další vojáky,“ pokýval uznale hlavou churita.

„Jednu desetinu zásob, a to za cenu ztrát devadesáti procent techniky a životů,“ zhodnotil jsem a snažil se, aby to nevyznělo moc sarkasticky.

„Předchozí pokus dopadl ještě hůř,“ dodal churita.

„Huř? Jakože tam nedostali nic?“ pokrčil obočí Gerasim.

„Ano, ale projevili velkou odvalu.“

Chvíli jsem přemýšlel, jestli si z nás churitský analytik nedělá legraci, ale evidentně to myslel vážně.

„Poškodilo jejich bombardování nějak ty dělostřelecké instalace na planetě?“ zeptala se Amanda nečekaně věcně.

„Skvělý dotaz,“ zvedl hlavu Schukach, jako by chtěl získat čas. Ale evidentně byl na tuhle otázku připraven. Na dalším záběru, který nám pustil do prostoru, bylo planetární dělostřelectvo Společenství po zásahu z lodí. Vypadalo to na nějakých dvacet obřích kanónů, které dostaly slušnou nálož.

„Došlo k významnému poškození dělostřelectva, jak vidíte,“ pronesl nakonec.

„Jak významnému?“ zeptal jsem se.

„Významnému,“ trval na svém.

„Kolik procent z celkového množství dělostřelectva?“ pomohl mi Batista.

„Ano, skvělý dotaz,“ zareagoval churita. Z fleku by mohl dělat v Česku politika.

„Takže?“ popohnal jsem ho.

„Dvě desetiny procenta. Ale musíte si uvědomit, jak...“

„Za jak dlouho to opraví?“ přerušil jsem ho.

Churita se na mě podíval, jako bych mu ojel matku, natočil to na video a pustil na internet.

„Nedá se to tak jednoznačně...“

„Za jak dlouho?“

Churita vzal svůj kaman – vypadalo to podobně jako náš tablet, jenom se to částečně ovládalo pomocí mozkového implantátu a pohyby prstů a v případě potřeby promítalo výsledky ve 3D do prostoru, ale mělo tak dvacet na čtyřicet centimetrů a tloušťku půl centimetru – a něco v něm naťukal.

„Odhadem mezi třemi sty až čtyřmi sty vašich pozemských hodin,“ řekl nakonec. Když spatřil skepsi na našich tvářích, rychle dodal: „Musíte si ale uvědomit, že si to vyžádá materiálové náklady velkého rozsahu. A pro Společenství je stále nákladnější dopravovat vojáky a suroviny na planetu.“

„Ale pro vás taky,“ nevydržela to profesorka. Dokonce jsem v jejím hlase zaznamenal sarkasmus, kterému jsem se sám tak bránil. Podíval jsem se jí do očí. Pořád jsem si nemohl zvyknout na její omlazenou tvář.

„A proto potřebujeme zásadní průlom, který změní tuto patovou situaci. Průlom, který očekáváme od vás.“

* * *

Schukach jen zopakoval slova, která nám sdělil o měsíc dříve generál Fochér, který měl na starosti spojenecké a dobrovolnické jednotky. Batista už několik měsíců tlačil na to, abychom se regulérně zapojili do války. Ale tohle nebyla tak úplně mise, kterou bychom si vybrali dobrovolně.

Tara byla několik let hraniční planetou mezi teritorií enlilů a churitů. Po sérii vesmírných bitev během churitské protiofenzivy se v podstatě vklínila do území ovládaného churity, ale planetu samotnou stále ovládalo Společenství, tedy z většiny. Důvod spočíval v oněch dělech, která ve velkých trsech obepínala celou planetu. Planeta byla jako vánoční stromeček omotaná těmihle světýlky tak, aby se nenašla škvírka, kudy by lodě mohly proletět k jejímu povrchu, aniž by je děla zničila nebo alespoň poškodila. Přesto na ní churité byli. Měli tam rozsáhlé území ovládnuté armádou, která se snažila k dělům dostat.

Problém byl, že jak enlilové, tak churiti měli mizerné zásobování a ještě mizernější vyhlídky na to, situaci změnit. V oblasti měla v lodích převahu naše strana, takže většinu plavidel, jež se pokusila zásobovat pozemní jednotky Společenství, rozstřílela už ve vesmíru. Jenže enlilové zase svými děly rozstříleli značnou část toho, co se k planetě dostalo od nás. Bylo by

možné nechat planetu planetou, ale znamenalo by to klín v získaném území, který tam navíc mohl být desítky let. Planeta měla totiž atmosféru, takže tu byly suroviny k výrobě potravin i nerosty na opravy těžké techniky a výrobu dělostřeleckých granátů. Ony to, samozřejmě, vyloženě granáty nebyly, spíš rakety a torpéda odpalovaná z velkých kanónů, které jim ale dodávaly sílu a rychlost. Churiti tuhle osinu ve svém zadku nechtěli. Už jenom proto, že pokud by enlilové vrazili klín své flotily zpět k planetě, stala by se opěrným bodem, kolem kterého neproletí bez poškození žádná loď.

Zároveň se ale churitům nechtělo tady vázat své hlavní síly, a tak tento úkol svěřili už čtyřem spojeneckým jednotkám. My jsme byli pátá. Cílem bylo dobýt alespoň tolik baterií – dobýt, zničit, vyčerpát, odstříhnout od zásobování, prostě cokoliv, co vytvoří slepé místo ve schopnosti obránců planety pokrýt palbou celý okolní vesmír –, aby se tu v klidu a beze ztrát mohla vylodit těžká technika.

Protože mi profesorka zakázala kouřit divak na palubě lodi a já to přijal – byla to ostatně jen malá oběť za to, že skončí její hodinové přednášky na téma neznámých účinků kouření divaku na lidský organismus –, musel jsem se uklidnit růžovým kafem.

„Khá přišli prakticky o deset lodí. My máme devět a nějaký drobný. Takže když posereme tuhle misi, je s Legií konec.“

Batista se na mě podíval vyděšeně, nejspíš abych tyhle své úvahy neříkal nahlas, plukovníci zírali do země. Churitu to ale nijak nerozhodilo.

„Ano, je to tak. Pokud uděláte stejné chyby jako khá, bude vaše flotila zničena. Ale i tak přispějete k našemu konečnému vítězství. Ke společné práci. Váš odkaz bude navždy vytesán v Chrámu zkázy,“ rozzářil se Schukach.

Musel jsem se kousnout do jazyka, abych nepustil do světa vtipy na chrám zkázy. Tyhle posvátné věcičky, místa a ideologie implantáty překládaly trochu divně, ale dávalo to smysl. Bez kontextu kulturní tradice daného náboženství znělo všechno divně. Ostatně to, že učedníci přijali Ježíšovu krev a tělo, taky asi mohlo vyvolat určité pozdvižení obočí a následnou hodinovou vysvětlovačku prakticky u každého kromě zuuritů, kteří by nejspíš řekli, že v pohodě.

„Bojíš se?“

Všichni se otočili na Agu. Uměla by si zjednat respekt i jenom tím, že by háčkovala svetr. Ne že by se něco takového kdy stalo.

„Jenom nechci přijít o něco, co jsme tak tvrdě vybojovali,“ snažil jsem se vysvětlit.

„Kdo se bojí, že něco ztratí, ztratil už dávno všechno. Pojďme už konečně začít pořádně zabíjet enlily,“ zavrčela.

Přitom se k zemi podíval i churita. Aga všechny znervózňovala. Hlavně proto, že chany primárně znali jako své nepřátele, a teď se mezi nimi procházela jedna, co byla každým dnem naštvanější a nevrlejší, a co hůř, nemohli ji zabít, protože bojovala po jejich boku.

„Vrchní velení čeká na váš plán, aby ho schválilo. Tušíte už, kdy...“

„Zítřa,“ přerušil jsem Schukache.

Vypadal spokojeně, alespoň na rozdíl od Baptisty, který se ale udržel. Věděl, že žádný plán nemáme.

* * *

Churita opustil palubu Vzдорující a my zůstali ve stejné sestavě sami. Před třemi týdny pozemského času jsme opustili výcvikovou planetu a směřovali k zóně dotyku, a hlavně soustavě, ve které se Tara nacházela. Doprovázel nás přitom jeden starší churitský křižník, na který se teď analytik vrátil. Doprovodila ho skupina mariňáků jako čestná eskorta pozemských vojáků, kteří teď žili na naší lodi.

Na Kraksně bylo zatraceně živo. Drtivá většina Pozemské legie se totiž narvala do devíti adadských válečných lodí, Krakсны a asi padesáti menších lodí, které nám dali k dispozici churiti nebo je během svého úprku ze Země získal Batista a jeho lidé. Měli jsme na palubách kromě lodního personálu také tisíce vojáků vycvičených pro pozemní operace. A kdyby Krakсна zůstala jenom se stálou posádkou, na ostatních lodích by nebylo k hnutí. Náš basketbal, hokej a závody na koloběžkách, které jsme během dlouhých cest provozovali v různých prázdných nákladových prostorech, tak musely stranou, aby se všude vešla lůžka a hamačky pro vojáky.

Ti se mačkali i na doprovodných plavidlech. K nim náležela také volavka, kterou jsme získali na Díře. Nebyla jediná. Americká skupina uprchlíků jich ukradla pět a byly součástí doprovodné flotily.

Doprovodné flotily. Jak legračně to znělo v kontextu toho, že jsem kdysi věřil, že když získáme volavku, mohlo by to zvrátit naši prohru ve válce. Volavka byla jedna z nejlepších lodí, které kdy Společenství postavilo, ale byla něco jako torpédoborec. A válku nevyhrávaly torpédoborce, ale bitevní lodě, křižníky a letadlové lodě.

Američané patřili k posledním přírůstkům Legie. Velel jim jeden z plukovníků, kteří se stali Batistovými zástupci. Nepatřil k naší původní spiklenecké skupině, kterou vedli zpravodajci. Byl to plnokrevný voják. Táhl mu na osmdesát, veterán války v Afghánistánu, který skončil kariéru jako profesor na vojenské akademii ve West Pointu. První den invaze uprchl se skupinou svých studentů do lesů a několik měsíců tam sbíral vojáky a vzdoroval Společenství. Batista nechal na Zemi mnoho agentů, včetně těch dvojitých, jako jsme kdysi byli my dva s Bohdanem, a ti je kontaktovali s rozkazem, že je třeba opustit Zemi, abychom se tam jednou mohli vrátit. Na rozdíl ode mě plukovník White dokázal ukrást volavky a vzít s sebou hromadu vojáků.

To jméno byl trochu vtipný paradox, protože jeho předkové byli černoši a Navahové. Jeho dědeček dokonce sloužil v druhé světové válce jako šifrant a telegrafista, tedy jeden z tzv. Wind Talkers, kteří mluvili starým indiánským jazykem a předávali si tak mezi sebou zprávy, které Japonci nedokázali rozluštit.

Druhý plukovník byl Hans Maly, zpravodajec z Vídně, který to s Batistou táhl od začátku.

Oni tři teď seděli na gauči a civěli na mě, re-spektive na bílé světelné zrnění, které zůstalo

viset v prostoru po odchodu churity. Cestovali s námi už dlouho, takže když se v prostoru objevila Gertruda, nepřekvapilo je to.

Měla tvář. Potom, co jsem měsíce vzdoroval téhle myšlence, s níž přišel Gerasim, jsem Amandu nechal, aby ji naprogramovala. Po prvním spuštění, kdy měla prsa jako dva melouny a Gerasim to poté, co je zahlédla profesorka, svedl na mě, jsme provedli určité úpravy, takže jsme ji sice nechali blondýnou, ale vlasy měla nakrátko a věk jsme zvýšili na padesát let. A obraz se zobrazoval jen od ramen nahoru. K jejímu chování mi to docela sedělo. Gertruda se postupně učila, jak s námi mluvit, jak komunikovat tak, aby mě po první minutě konverzace nevytočila, takže se postupně měnil i její charakter. Ne ovšem moc. Přišlo mi, že by tím ztratila kus svého ducha. Přesto už jí zůstalo oslovení, které ji naučila Amanda.

„Banik, pyčo.“ Úplně tam člověk slyšel to tvrdé y. Pokaždé, když to řekla, se Amanda usmála. Vodička ji fakt některé věci neměl učit. Snažil jsem se to Gertrudu odnaučit, ale Amanda podle všeho tohle oslovení nastavila jako ultimátní a nezměnitelné.

„To je nějaký kód?“ zeptal se Batista.

„Ne, jenom moje posádka má kvůli dlouhým vesmírným cestám specifický smysl pro

humor,“ zahrál jsem to do autu a napil se růžového kafe.

„Dostala jsem od kapitána Moravce churitské informace o předchozích pokusech zvrátit situaci na planetě v neprospěch Společenství. Analyzovala jsem všechny dostupné záznamy pozorování a také dosavadní invazní útoky na planetu Tara a došla k ideálnímu řešení rozkazu, který Legie obdržela od nejvyššího churitského velení. Nedojde přitom ke ztrátě jediného člověka,“ pronesla Gertruda.

Batista vzrušením vyskočil z gauče. Já zachoval klid – jak jsem znal naši umělou inteligenci, věděl jsem, že to bude nějaká hovadina.

A byla.

„Ideálním řešením je provést blokaci planety. Nemá dostatečné množství surovin k udržení provozu celého obranného systému. Postupně také vojáci zestárnou, ztratí sílu nebo zemřou stářím.“

„Takže to bude trvat...?“ ponoukl jsem Gertrudu.

„Čtyřicet pozemských let. Je třeba si totiž uvědomit, že chanové a zuurité žijí výrazně déle než lidé.“

Batista se na mě tázavě podíval.

„V pohodě, generále, ona prostě musí přijít s více řešeními, vid', Gerti?“

Umělá inteligence mě naštěstí ignorovala.

„Musíme na planetu zaútočit během, dejme tomu, následujících dvaceti dnů a hledáme nejlepší řešení,“ zkusil jsem ji dostat do správných kolejí.

„Ano, takové scénáře jsem také připravila. Mohu předložit deset realistických plánů útoku celé pozemské flotily tak, jak jste chtěl. Jsou seřazeny podle míry celkových ztrát při přesunu na povrch planety. Nejlepší se vyznačuje čtyřiceti sedmi procenty ztrát před přistáním.“

„Polovinu Legie ztratíme, než přistaneme?“ vložil se do diskuse plukovník White.

„Čtyřicet sedm procent není polovina. Pokud si to myslíte, předpokládám, že jste přítel kapitána Moravce. Doporučuji studium elementární matematiky,“ odvětila Gertruda.

„Je to trochu arogantní kráva, nic si z toho nedělejte. Němka,“ mávl jsem pobaveně rukou. Byl jsem rád, že ta potvora šikanuje i někoho jiného než mě. Pak jsem si uvědomil, že další plukovník je Rakušan, ale rozhodl jsem se, že když už jsem nadělal doprostřed místnosti, šlapat v tom nebudu, natož v rytmu valčíku.

„Pokud bychom tento útok realizovali, jaké budou následné ztráty na planetě?“ zeptal jsem se raději, abych posunul debatu dál.

„Předpokládám, že po neúspěchu útoku churité pošlou další tři vojenské skupiny svých

spojenců. Ta třetí by mohla s devadesátipěti-procentní pravděpodobností zlomit odpor Společenství. Jistá bude až čtvrtá vlna po pozemském útoku. Z Legie zůstane mezi třemi až pěti procenty bojeschopných vojáků.“

Blondýna na nás mrkla, což si patrně vyhodnotila jako povzbudivé gesto.

„Vzala jsi při svých predikcích v úvahu naši technologii? Tedy že jsme schopni skrýt lodě před detekčními přístroji Společenství?“ zeptal jsem se raději.

„Ano. Díky tomu lze tyto scénáře vůbec předpokládat. Je třeba si uvědomit, že technologie nezabrání vizuálnímu sledování takto velkých lodí. Podle informací, jež mám k dispozici, je obranný komplex připraven pomocí velkých teleskopů kompenzovat právě tyto technologie bránící detekci. Lodě Legie se dostanou blíže než kdokoliv jiný. Přijdou s efektivní střelbou, která zničí více než sedm procent pozemních instalací. Dělostřelecké baterie ale pokrývají obrovský prostor a mají dostatečný rozptyl, aby flotilu zničily, pokud setrvá na oběžné dráze,“ vysvětlila.

Batista už si nesedl. Začal chodit po místnosti okolo gauče. Vstal i White. Vypadal poměrně klidně.

„Na pláži Omaha, během vyloďení v Normandii, jsme ztratili víc než polovinu vyloďovacích

jednotek. A stejně jsme vyhráli druhou světovou válku.“

Hlas měl klidný, nejspíš mu ani nedošlo, jaké národnosti je druhý plukovník. Ten se ale konstruktivně zapojil do diskuse: „Jenomže při vylodění v Normandii se neoperovalo s bitevními loděmi. Kdyby ano, pobřežní baterie by je potopily.“

Měl pravdu. Příliš velké terče pro příliš silné pobřežní baterie. Vylodění na malých člunech dokázalo střelbu rozptýlit, a i když ztráty byly strašlivé, Monty s Dwightem dokázali otevřít druhou frontu a v konečném důsledku ochránit západní Evropu před Stalinovým apetitem. Myšlenky na minulost se mi rozbíhaly hlavou. Normandie. K čemu by nám tak mohla být?

„Hansi, jste génius,“ pokýval jsem spokojeně hlavou a hned všechno nechal propočítat Gertrudu.